

μᾶς μὲ ἀρκετὰ μεταφραστικά μου λαθία. Μὲ πολλή του υπομονή καὶ καλοσύνη ἔνες φίλος ποὺ προτεριῶν νὰ μὴν ὄνοματίσω—ἀναδίγεται νὰ μοῦ τὰ διορθώσει, καὶ τὸ φίλο μου ἀφέτω περακαλῶ νὰ δευτεῖ τὸ ἀψέρωμα τοῦ ἔργου μου μου ως ἀδερφωσύνης σημάδι.

Τὸ περίεργο καὶ τὸ διδύγυτικό εἶναι ποὺ ἔνας Λέκας Ἀρβανίτης (κι ὁσοὶ ξέρουν τὸ λύγισμό του ὅνομα βάπτορέσουν καὶ θὰ θαμάσουν ἀκόμα περιστέρα) μολογάει παλληκαρίσια πώς τοῦ διόρθωσε ἄλλος τὰ μεταφραστικά του λάθια, σ' ἐπογή ποὺ τέστο καὶ τόσοι κακοκρεύουνται καὶ ὑπογράφουνε φαρδιὰ πλατιὰ ἔνες ἔργασιες, ὡς παραπέμπουνε σὲ συγράμματα ποὺ μόνο ἀκούστα τόχουν, γραμμένα μάλιστα σὲ γλώσσες διλωσιδίοις ἀγνοοῦστες σ' αὐτούς.

Τὸ μάζημα ποὺ δίνει στοὺς πετίους ὁ Λέκας Ἀρβανίτης εἶναι συντρίπτικός.

*

ΛΑΒΑΜΕ τὸ ἀκολουθὸν λιθογραφημένο χαρτάκι, μὲ τὰ διμορφά καὶ χριτωμένα τοῦτα λόγια:

Ο Γιατρὸς δ Φωτιδῆς καὶ ἡ γυναικα του σᾶς καλούντο στοὺς γάμους τῆς κόρης τους Ἀλεξανδρας μὲ τὸν Κύριο Φώτη Κέντρο.

Η τελετὴ θὰ γίνει τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ 1907, 1 1/2 μ. μ. στὴν Ἀγία Τριάδα.

Μετὰ τὴν στεφανώση ἡ Κυρία Κέντρο δέχεται τοὺς καλεσμένους σπίτι της.

(Γαλλάμπασι δόδος Ιτιά 16).

Η γαρὰ τοῦ Φωτιδῆ μας εἶναι γαρὰ μας κι ὅλοι ἔμεις ποὺ τὸν τιμοῦμε καὶ ποὺ τοὺς λατρεύουμε, τοῦ εὐκόμαστε δόπιος βλέπει τόρα, μαχάρις πατέρας, τὰ παιδιά του νὰ στεγανώνουνται μὲ τὰ διόρθωτα λεμονάνθια, ἔτσι νὰ ταξιδιωθεῖ γλήγορα νὰ δεῖ, ἀκούραστος καὶ τιμημένος ἀργάτης τῆς Ἀλήθειας, νὰ στεφανώνεται καὶ ἡ Ἰδέα μὲ τὸ δάφνηνον στεφάνη τῆς νίκης.

*

Ο ΜΑΡΑΣΑΙΙΣ πέσινα καὶ οἱ φημερίδες οἱ Ρωμαιίκες κλάψανε τὸ βάντστό του γιὰ ἔθνικὴ συφορά· ὅσο βαρεῖ κι ἔν εἶναι ἡ λέξη, ταριχές κάποιος στὸ Μαρασλή, ἀφοῦ εἰπώθηκε ἵστημε τόρα γιὰ τόσους ποὺ τὴν ἀξίζανε λιγώτερο ἀπ' αὐτόν. Ο Μαρασλή, ἔδως ἀρκετὰ γιὰ τὸ Ἐθνος· ἀδιάφορο δὲν οἱ παράδεις τους, οἱ περσότεροι, πήγανε στὰ χαμένα, μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ βλαψήνε κάπως. Ο ἀδρωπός τοὺς δίνει πιστεύοντας πώς κάνει καλό δὲν τοὺς δίνει γιὰ νὰ βλάψει· κι ἔν αὖτις νὰ τὸν περιτριγυρίζουνε στενοχέφαλοι λογιώτατοι, εύτυχοισε νύχες κοντά του Πάλληδες καὶ Παλαράδες, οἱ χιλιάδες του δὲ κάνιαν μεγάλο καλὸ στὸ Ἐθνος καὶ τόνομά του δίδενε ἀλιντό.

Τώρα ποὺ πέθανε καύτης, ἀς εὐκήδημε νὰ βγεῖ ἔνες ἄλλος Μαρασλής, ἀλλὰ μακρινόνες, ἡ ἔνες δεύτερος Ὁμάρ πουλαχιστο ποὺ νὰ κάψει τὴν Βιβλιοθήκη του Μαρασλή, κι ἔς χανδύνε μαζί μὲ τόσα κούτσουρα καὶ δυὸς τρίχις βιβλία τῆς προκοπῆς ποὺ κάπως τὴν ἔχηγνήσουνε.

*

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ (κι ἀρχικούληγικώτερος μάλιστα) «Παλιτεχνικὸς Σύλλογος» τὸ τριπέτι του τῆς Κηφισσιάς τόχες στολίστει μὲ τὸν ἐμετικώτατο αὐτὸν κατάλογο·

«Παραδείπνια—Ορεζίτες—Οξύγαλα—Ιχθύες—ἄριντος διελίσις—θριδάκες—άσπαραγοι—γαρίσιος πλακούς—τυρός—χρυσά μήλα καταλ.

Ἀποροῦμε πώς δὲ πρόεδρος του κ. Κορδέλλας (γιατὶ δχι. κ. Τανιάς;) πούναι τόσο πραγματικὸς ἀδρωπός, δὲ σκέψτηκε πώς τὰ ἐμετικὰ δίνουνται διστερὲς ἀπὸ τὸ φαῖ, πούναι πιά τὸ στομάχι παραφρωτώμενο, καὶ ὅγις πρίν. Θάν τοὺς ἀποτέλισθε τοὺς καλεσμένους του δὲ ἀδερφούς.

Ο «ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ»

Αθήνα 17 τοῦ Απριλίου 1907.

Αγαπητὴ Βουτιερίδη,

Εαναδιάβασα ἀκέριο πιά τὸν «Προσκυνητὴ» σου καὶ ξαναχάρηκα τὴν πλαστικὴ ὄμορφιά του στίχου του καὶ τὴν ἀντρίκια ψυχή του. «Οσο κι ἔν μοῦ φάνηκε σάννα ἀδέρφης νεώτερο καὶ μπορεῖ κ' εύρωστότερο τοῦ «Τύμου στὴν Αθηνᾶ», νομίζω πώς τὴν πηγὴ του πρέπει νὰ τὴν ξητήσουμε πέρ' ἀκόμα, στὸ

Σολωμό. «Οσο γιὰ τὴν ἀψέρωση τοῦ ἔργου, δόσο κι ἔν εἶναι τιμητικὴ γιὰ μένα, νομίζω πώς σὲ πῆρε σθάρνα δὲ λυρισμός.

Αὐτὸς ποὺ χωρίς ζεχωρίζει τὸν «Προσκυνητὴ» σου εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ ζεφυλαχώσουμε τὸ ἔγω μας ἀπὸ τὸν ἀτομισμὸ, δόσο κι ἔν εἶναι ὥρχα τὸ φυλακὴ καὶ νὰ τὸ σκορπίσουμε στὴ Ζωὴ. Κι αὐτὴ ἡ προσπάθεια πιστεύω πώς εἶναι ὥρχη στὸν πολύτη θάνατο· μάλιστα τὸν πολύτη ποὺ θάνατον μέρα τὴν ποίηση μας κι ὥρη μας τὴν καλλιτεχνικὴ πεζογραφία.

Δικαίωσοντας τὸ ποίημά σου διμορφά, ζέχαστα κάθε κριτικὴ καὶ θυμόμουνα μόνο ποιητὴς πώς είμαι γι' αὐτὸς σημείωσα στὸ περιθώριό του μὲ τὸ μολύβι λογῆς στίχους. Σοῦ τοὺς ἀντιγράφω.

Στὸν κ. Ηλία Βουτιερίδη

γιὰ τὸν «Προσκυνητὴ» του

Προσκυνητὴς ἀκκούσκησε στῆς Πολιτείας τὴν πόρτα, δεὶλα χτυπάει μὲ τὸ φαῦδι, βουβή στὸν φρόντιο τὸ φαῦδι, κι ἔλεφαντενα ἡ λύρα.

«Ἄροις, μόννα, γύρισα, βαθέθημα τὰ ξένα!»

Σεριγγὴ φωνὴ ἀποκρίθηκε μέσον ἀπ' τὸ καστροφόρτη:

«Ἐδῶ τραγούδια δὲ λαλοῦν, ἀδῶ βροντὴν τουφένια, φτερογελαῖδι τοῦ δινειδου, τῶν ἔργων ἀδῶ ἡ μάννα. Προσκυνητὴς ξεκρήμασε τὴ λύρα, τὸ τραγοῦδι

σὰν τὸ ποτάμι φυδονωσεις τῆς Πολιτείας τὴν πόρτα,

κι ἄνοιξε ἡ πόρτα διάπλατη μὲ δχι ἀπ' ἀνθρώπου χέρι, καὶ γογοτάραξε σισιμὸς μυκλώτυπο τὸ κάστρο.

Προσκυνητὴς μπροστὰ τραβάσι τὴν Πολιτεία καὶ μπλέψει

καὶ τὸ φαῦδι τοῦ ακηπτοῦ είναι καὶ ἡ λέγα τοῦ κορώνα.

Τοῦ στρόφουν οἱ τριανταφυλλίες τὸ δρόμον τὰ περάση

καὶ τάγηδονάια τὰ πριτιλιμοῦ τοῦ λένε «Καλῶς ἥρθες!

«Οπου τραγούδια δὲ λαλοῦν, σωταίνουν τὰ τουφένια· τὰ στερνοταύδια τοῦ δινειδου τῶν ἔργων οἱ αποιδέσει!»

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΙΑΜΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΡΙΣΗ ΓΙΑΤΡΟΥ

Αγαπητέ μου «Νομαρχά.

.... «Ἄς σαλιαρίζουν δι, τι θέλουν οι κριτικοί σας κύτος, ἔργων πάρω μὲ μεγάλα πράματα; Ήδη μας καταρέρει στὸ Ψυχάρης μὲ τὸ τελευταῖο ρομάντζο του, τὴν «Ἀλρωστή δούλα», γιατὶ βλέπω λαίμαργη νὰ τὴν ἀκούνει καὶ αὐτὸς ἀκόμα οι φανατικοί ποὺ οὔτε τόνομά του νίκουσουν δὲν ἔθελαν μα κ' ἔγινε λαίμαργη τὸ διαβάζω, γιατὶ ἀφοῦ τὸ ἀπόλαύψω μονάχος, ἔχω πολλές συντροφιές ἀπὸ γιατρούς ὡς τις γυναικούλες ποὺ ξεχωρίσταν τοὺς τὸ διαβάζω στὴν κώδη μιὰ καὶ τοὺς κρατῶντας συνέγεια, καὶ ὅλοι μένουν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν ὁμορφιά τῆς περιγραφῆς, τὴν τέχνη, τὴν ψυχολογία καὶ διάλογο της.

Πολιχνίτος (Μιτιλήνης) 27 τοῦ Μάρτιου 1907.

Δικός σου

Ε. ΣΑΚΚΗΣ, γιατρός

Ο ΤΡΙ ΘΕΛΕΤΕ

Βγῆκε τὸ δεύτερο τεῦχος τῆς Γλωσσολογικῆς μελέτης του Μανώλη Τριανταφυλλίδη «Επενδησία η Ιστοτέλεια; ητοι Μελέτη περὶ τῶν ξένων λέξεων τῆς Νέας Ελληνικῆς».

— Γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔργασία τοῦ Μ. Τριανταφυλλίδη δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτα. Αρκετά, καὶ τιμητικάτας γι' αὐτήν, ἔγραψε στὸ Ψυχάρης στὴν «Απολογία» του (σελ. 278), κρίνοντας τὸ πρῶτο τεῦχος τῆς μελέτης του.

— «Ο Επενδησόλος γράφοντας γιὰ τὸ βιβλίο του Τριανταφυλλίδητος «Νέο Αστυ» εἴπε πών; ἔπρεπε νέννει συντομώτερο γιὰ νὰ διαβαστεῖ περσότερο. Τὸ πῆνε, φαίνεται, γιὰ παραμύθι.

— Τὰ διμορφά τετραστικά του Παύλου Νιοβίνα που δημοσιεύθηκαν στὶς «Επενδησίες» μὲ τὸν τίτλο «Παγάλια Λέκαουσα» βγῆκαν καὶ σὲ βιβλίο.

— Τὴν ἀξία τους θὰ μᾶς τὴν πιᾶ βίδαια δὲ Ερμονες. Εδῶ πανεπιδίκανε ἐπὸ τὶς φημερίδες, δίχι γιατὶ οἱ φημερίδες τὰ βρήκανε κακά, ἀλλὰ γιατὶ τὰ βρήκανε σάντομα. «Ο «Δωδεκάλογος» τοῦ Πύρτουν εἶναι μεγάλο ποίημα καὶ γι' αὐτὸς οἱ περτότερες φημερίδες; οὕτα καταδεχτήκανε νὰ τὸν κατερίζουν.

— Είπημε πών; πανεπιδίκανε, δίχι γιατὶ οἱ φημερίδες τὰ βρήκανε κακά, ἀλλὰ γιατὶ τὰ βρήκανε σάντομα. «Ο «Δωδεκάλογος» τοῦ Πύρτουν εἶναι μεγάλο ποίημα πολὺ μάλιστα λογῆς στὶς φημερίδες τὰ βρήκανε σάντομα.

— Κάπικις κοινὴ γνώμη ποὺ δημοσιεύεται στὸ πρωταριμένο φύλλο γιὰ τὴ διάλεκτη τοῦ διευθυντῆ του «Μοντε Ηλενίγιου» παρχήγιγγη φτίνεται διω